XII. évfolyam 42. szám
1956 október 18.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Lebontják az Ilkovics-büfét

Egy szórakozóhellyel megint kevesebb...

Levimpex

A Marson volt éppen dolgom, visszafelé jövet beugrottam a Holdra. Azonnal erős légszomj vett rajtam erőt. Köhögtem, alig kaptam levegőt. Mondtam is az egyik holdlakónak:

— Itt meg lehet fulladni. Miért nem nyitnak ablakot?

Az szomorúan legyintett:

— Más itt a baj, kérem. Kevés a levegő és sok a tüdő. Maguknak könnyű, háromszor annyi levegőjük van, mint nekünk. Néha alig pihegünk. Képzelje el: mi az egy szippantásnyi levegő, mondjuk, egy nyolctagú családnak.

Bosszúsan csóváltam a fejemet:

— Na és? Miért nem csinálnak valamit? Levegőhöz mindenkinek joga van.

Némileg felderült az illető:

— Most már jobb lesz a helyzet, külföldről hozunk be levegőt. Azt mondják, az importlevegő az valami felséges! Most vannak éppen a tárgyalások a közellátási főigazgatóságon.

Volt időm, benéztem oda is. Hát kivel nem találkoztam, mint Kazocsai elvtárssal, a Magyar Légügyi Minisztérium főelőadójával. Valamikor együtt jártunk alapfokú szemináriumra. Társaságában volt a Levimpex két vezetője is. Köhögtek, verejtékeztek mind a hárman, de — mint később kiderült — nem a levegő hiányától. Arról volt ugyanis szó, hogy levegőt szállítottak az e nyersanyagban szegény Holdra, s bizony már az első szállítmánnyal baj volt.

— És miért késtek két héttel? — kérdezte fojtott indulattal a közellátási főigazgató.

Kazocsai elvtárs zavartan tárta szét a karját.

— A kooperáció... nem kaptuk meg a ládákat, végül is kénytelenek voltunk drága valutáért afgán ládákat vásárolni...

A holdbeli főigazgatót egy csepet sem hatották meg ezek a drámai szavak.

Kinyitotta az egyik ládát.

— Ez mi? Szagolják csak meg!

— Hm...: talán ózon...: — mondta Kazocsai elvtárs kevés meggyőződéssel.

— Bagó, kérem, bagó! — kiáltott a főigazgató. — Dohányfüst! Ezt kapjuk kérem, elsőosztályú erdei levegő címén!

Kazocsai a méregtől elvörösödve fordult oda a Levimpex két vezetőjéhez:

— Micsoda dolog ez már megint? Hányszor megmondtuk már, hogy a dolgozók csomagolás közben ne dohányozzanak! Igy nem lehet kulturáltan kereskedni a külfölddel!

A holdbeli főigazgatót a Levimpex vezetőinek szeméből kisugárzó önkritika sem nyugtatta meg, mert ingerülten folytatta:

— És miféle oxigén ez?

Kazocsai most magabiztosan mosolygott:

— FTC, vagyis szintétikus oxigén. Jobb, mint a valódi. Ne idegenkedjék a műanyagoktól.

— De ez nem táplálja az égést!

— Vagyis — folytatta fölényesen Kazocsai — sokkal tűzbiztonságosabb, mint a valódi.

A főigazgató már éppen felelni akart, amikor telefonhoz hívták. Kazocsai odasúgta nekem:

— Persze, van valami igaza a palinak, egy kicsit selejtes a küldemény, a Saturnuson nem vették át. Majd meglátjuk. A gyártás technológiáján mindenesetre javítani kell.

— Most lettünk élüzem — szólt közbe durcásan a Levimpex egyik vezetője — azért áldozatot is kell hozni. Vagy dicsőség, vagy minőség!

— Csak akadékoskodás az egész — mondta a másik. — Kiskorukban az asztal körül kergették őket, ha nem lélegeztek.

Közben visszajött a főigazgató, s tovább folyt az áru ócsárlása. Megállapította, hogy két százalékkal kevesebb a nitrogén, igaz, hogy a szénsav több. A porszemszám viszont nem éri el köbcentiméterenként az előírt 200 000-et.

Mit részletezzem tovább — nem vették át a levegőt. Kazócsai vállat vont, aztán valamennyien kijöttünk. Egy darabig káromkodtak, aztán Kazocsai dacosan fölkiáltott:

— Ugyan kérem! Nem ugrunk emiatt a kútba! Eladjuk odahaza. Kiírjuk, hogy exportlevegő, és ölni fogják egymást az emberek!

Egyszerre magas lett a hangulat. Aztán Kazocsai elvtárs kedélyesen hátbavert:

— Merre megy apus? Na jöjjön, hazaviszem.

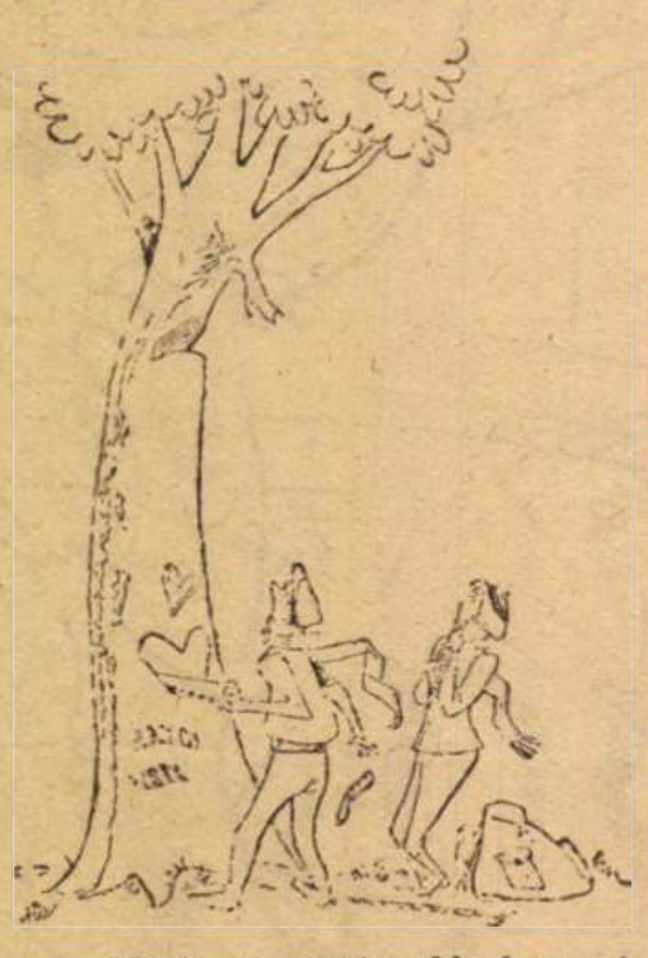
És már tuszkolt is be függönyös rakétalövegébe.

Feleki László

Ősdohányzó

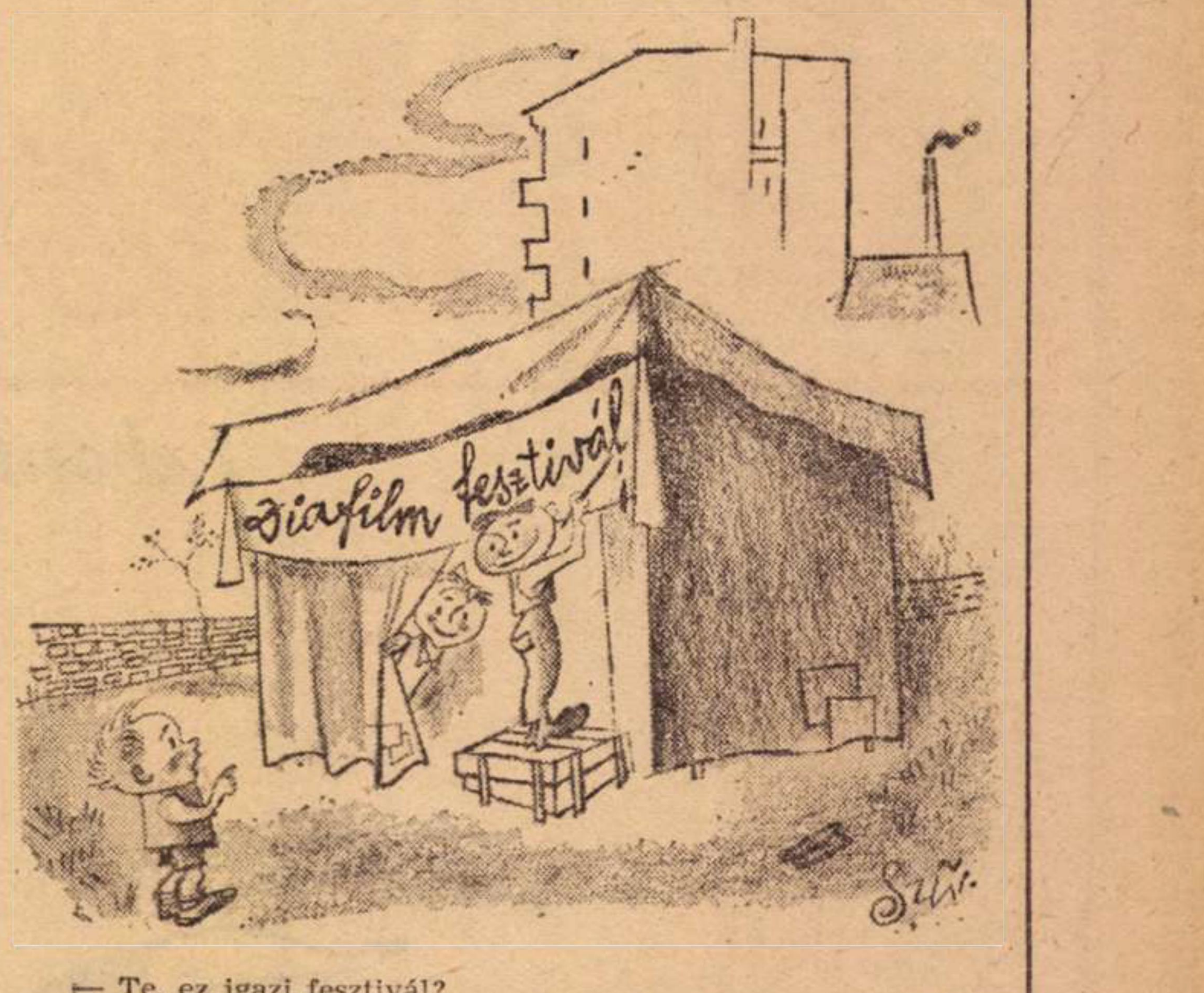

Őszi kirándulás

— Most már aztán elég legyen! Ennyire én sem vagyok fából!

Játszanak a srácok

— Te, ez igazi fesztivál?
— Mi az, hogy igazi! Utána vámvizsgálat is lesz!!

Megnézte a káderlapját

— Tulajdonképpen nincs jogom ahhoz, hogy megmutassam önnek a káderlapját — mondotta Berzence Gyula, a személyzeti osztály vezetője. — De, ha már itt van és annyira kiváncsi rá..., tessék...

Repkény Béla áhitattal vette át a papírlapokat, mint egy királynőbe szerelmes lord a térdszalagrendet.

— Bocsánat — szólalt meg néhány perc múlva —, itt az áll, hogy nagynéném tábori csendőr volt a horthysta hadseregben. Nem lesz itt valami tévedés?

— Tévedés? — kérdezte Berzence. — Lehet. De kartárskám, ki nem követ el hibákat? Csak az, aki nem dolgozik. Ezt maga is tudja, hiszen képzett ember...

— Itt éppen az ellenkezője áll. Az, hogy: „Nem képezi magát, elmaradt a fejlődésben". Pedig a szemináriumi vizsgán könyvjutalmat kaptam jó munkámért.

— Na látja! És itt a vállalatnál még azt mondják egyesek, hogy nálunk nem becsülik meg azokat, akik jól dolgoznak... Miért sápadt el?... Igyék egy kis vizet!...

— Köszönöm — mondotta Repkény, miután visszatette a tálcára a poharat. — Kéremszépen... kérem... miből tetszettek azt gondolni, hogy én klerikális befolyás alatt állok és erkölcstelen a magánéletem?

— Egy pillanat türelmet kérek — szólt Berzence és néhány perces, iratok közötti turkálás után diadalmasan felkiáltott. — Megvan! Itt a jelentés, amely szerint önt 1950. december 27-én munkaidő után néhány perccel látták az esztergomi bazilika előtt, amint egy meztelen apácával csókolódzott.

— Ez lehetetlen! Még soha nem jártam Esztergomban.

— Kár. Higgye el, sokat mulasztott ezzel, mert nagyon szép város és kitűnő strandja van... Rosszul érzi magát?

— Nem, nem... — szabadkozott Repkény. — Csak ez... ami ide van írva... annyira meglepett... Hogy rendezetlenek az anyagi ügyeim.

— No, igen, hát erről személyesen győződtem meg, amikor néhány évvel ezelőtt kintjártam a lakásán. A házmesterrel beszéltem, ő mesélte, hogy egy ízben adós maradt a liftpénzzel. Tulajdonképpen azért mentem, hogy a kedves feleségével beszélhessek. Ne értsen félre, neje MNDSZ-hez való viszonyára lettem volna kiváncsi. De sajnos, sem ön, sem pedig a felesége nem voltak otthon.

— Kérem, én nőtlen vagyok... és a Kanári szigeteken sincs hittérítő rokonom.

— Az lehetetlen.

— Esküszöm! Az sem felel meg a valóságnak, hogy grófi családnak vagyok a sarja.

— És az ipszilon a neve végén?

— Az csak egy közönséges eny.

— Pedig világosan emlékszem, hogy valaki azt mondta — személyesen ismerte az ön édesapját, aki főúr volt.

— Igen kérem. Egy vidéki kisváros kávéházában.

— Na látja... Nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél...

Repkény a továbbiakban megtudta önmagáról, hogy rossz a viszonya a kollektívához, kivonja magát a társadalmi munkából, nem emhákázik és lejáratja a vállalati távgyalogló szakkör tekintélyét. Ezenkívül Fejbólintó János, Kakuk Marci és Kucug Balázs. Ennek ellenére munkáját jól elvégzi, nélkülözhetetlen ember a vállalatnál...

Végül, az indulattól remegő kézzel tette le a papírokat Berzence asztalára.

— Na, most már, hogy látta, — mondta — remélem megnyugodott.

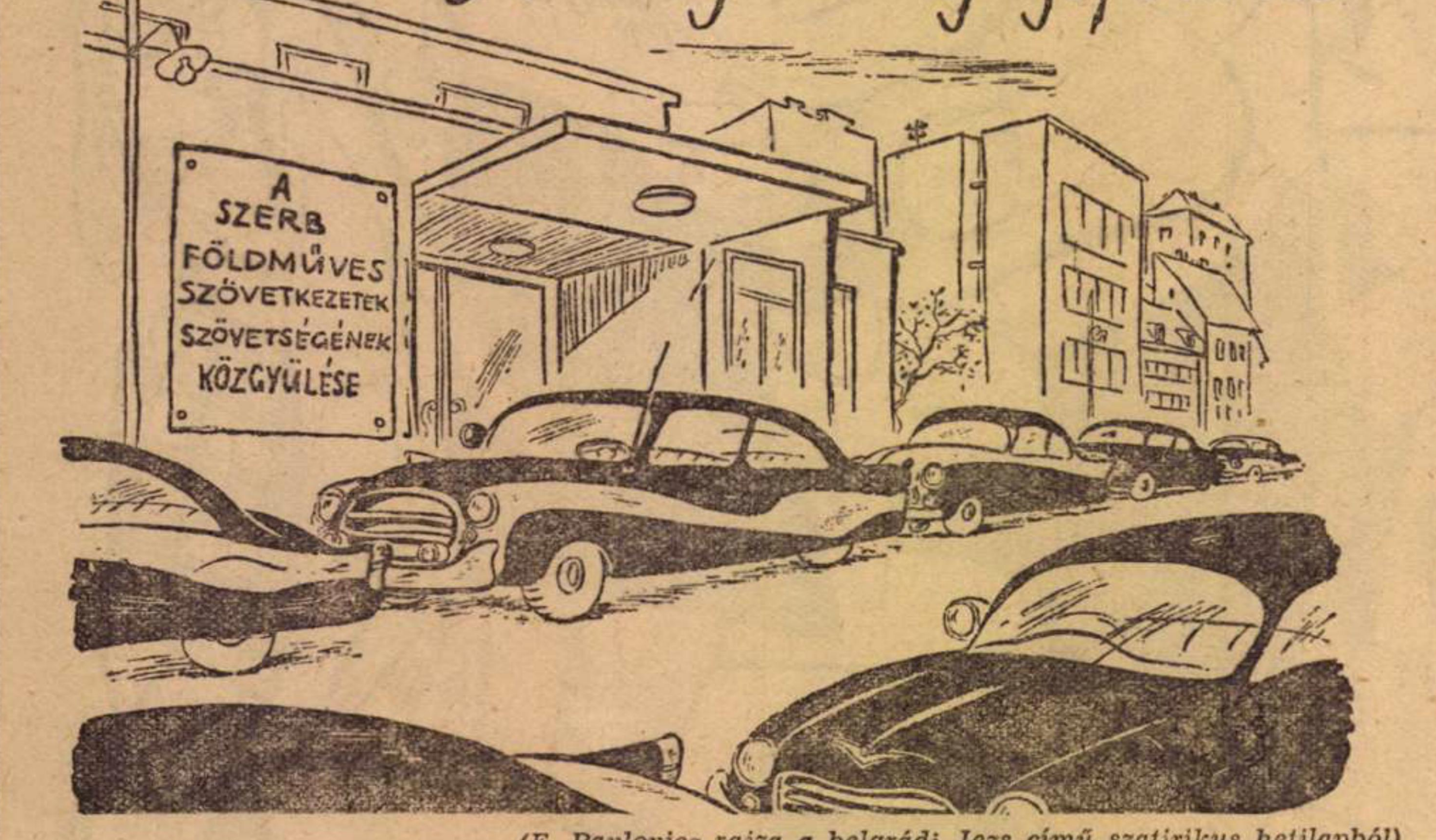
— Tökéletesen. De egyes olyan adatok hiányoznak anyagomból, amelyek még élesebb fényt vetnek erkölcsi rothadtságomra. Ön jó volt hozzám, mert megmutatta a káderlapomat. Ezekután aljas gazember lenne a nevem, ha elhallgatnám azokat az ügyeimet, amelyekről eddig még senkinek se beszéltem. Tudniillik, én voltam az, aki megfúrta az Antarktiszt, hogy elsüllyedjen és aki a Himalája magasságából elsikkasztotta azt a háromszáz métert, ami a mai napig is hiányzik. És még valamit: amikor pallérként dolgoztam a Bábel tornyának építésénél, rendszeresen loptam a sódert és hivatali hatalmammal visszaélve, fajtalankodtam a malteroslányokkal... Csak ennyit akartam még elmondani!

— Szörnyű... hogy mi erről ezidáig semmit sem tudtunk... Most mit tegyek? — suttogta maga elé Berzence.

— Irja a többihez — szólt vissza Repkény az ajtóból. — Ha már úgyis ennyi mindent tudnak rólam, azt hiszem, helytelen lenne, ha ez utóbbiakat eltitkolnám.

BUDAI TIBOR

A mezőgazdaság gépesítése

(F. Pavlovics rajza a belgrádi Jezs című szatirikus hetilapból)

Higiénia

Stefan Nowina:*

FOGADÁS

Egy fogadás két részvevője közül az egyik ostoba, a másik csaló.
(Keleti bölcsesség.)

A strandon feküdtünk — Kristóf, Tomi, Tádé, Tádé kollégája és én. Szívtuk magunkba a napot, a tengert és a szelet —, fiatalságtól és egészségtől sugároztunk.

Természetesen nőkről beszéltünk. Kristóf kijelentette, hogy őszerinte az alak a legfontosabb. Tomi viszont az úgynevezett jó megjelenésnek volt a rajongója. Tádé részére csak a szemek léteztek. Tádé kollégája pedig...

A vitát Ő szakította félbe. Jött fenséges alakjának glóriájában, lenyügöző megjelenésével és gyönyörű szép csillagszemével. Az Ideál.

Kristóf máris a kezét csókolta, Tomi udvariasan felemelte leejtett zsebkendőjét és Tádé kimerítette a hizelgő bókok első sorozatát.

Tádé kollégája és én félreálltunk.

— Hülyék — mondotta —, dunsztjuk sincs arról, hogyan kell nőt hódítani.

— Hm — morogtam.

— Én — tette hozzá Tádé kollégája — még ma moziba vihetném, ha akarnám.

— Nono — hitetlenkedtem.

— Fogadjunk — hencegett.

Végigmértem a lábától a feje búbjáig és megneveztem egy jelentős összeget. Elfogadta. Felállt, kidomborította a mellét és megkezdte a támadást.

Néhány perc múlva mindketten a nyílt tengeren úsztak.

Nem tudom, említettem-e már, hogy Ideál az én feleségem. Egy hónappal ezelőtt házasodtunk össze. Szerelem az első pillantásra. Biztos voltam a dolgomban.

Gyengéd, búcsúzó tekintetet küldtem utána s mint akinek rendben van a szénája, elsiettem a mindennapi bridzspartimra.

Csak este találkoztunk újra. Csevegés közben elmeséltem neki a nevetséges fogadást.

Reámpillantott csodálkozó gyermekszemeivel. „Hogy tehettél ilyet!" — fejezte be a tekintete.

Valóban, hogy tehettem! Ez az én részemről legalábbis...

— Hogy tehettél ilyet — mondta szemrehányóan. — Hogy fogadhattál ilyen nagy összegben éppen most, amikor számolnunk kell minden garassal!

(Fordította: Ella Sperlingowa.)

* Stefan Nowina, a varsói „Szpilki" című szatirikus lap humoristája.

Az igazi révkalauz

Pax: Ne ráncigáljanak, mert még megfeneklünk!

(Szür Szabó József rajza)

Önöknél is előfordul?

— Tessék Kovács kartárs a negyedévi prémium, de mielőtt hazamegy, nézze meg Mancika árukollekcióját!

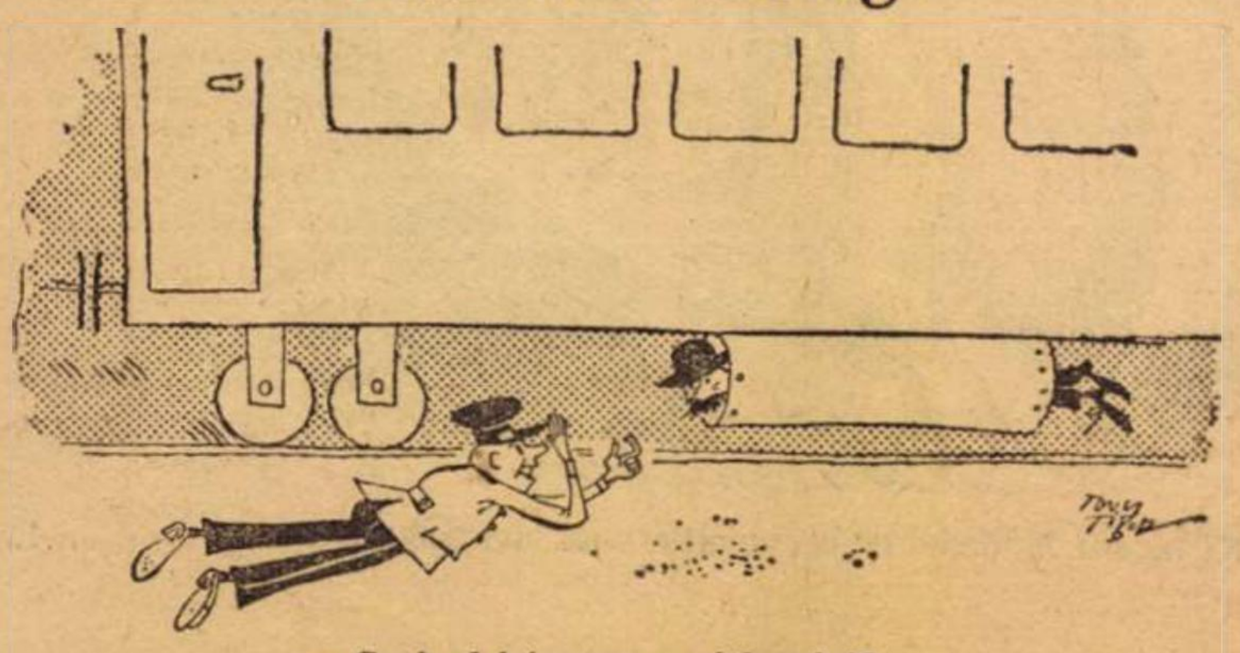
Női dolgok

— Svédszőkére, Irénkém...

(Vasvári Anna rajza)

Fő az udvariasság!

— Szabad kérnem az útlevelet?

Szerény elmélkedés a borravalóról

Jól megszokott polgári csökevényem továbbra is letétette velem az egy-két forintost a borbély vagy a pincér asztalára, még akkor is, amikor már úton-útfélen hirdették, hogy nincs többé borravaló.

Ám egyszer, hajnyírás után, a fodrászszövetkezet mestere kényesre húzta magát, rámutatott egy táblára és mélyreszabott basszusán tagolva betűzte, hogy mindenki hallja körülöttünk:

Öntudatos dolgozó nem fogad el borravalót!

Közben bal mutatóujjával, a pénztárasztal lapján, visszatolta a kétforintost és megvető tekintettel végigmért, engem, a strébert, aki nem átallottam borravalóval vérig sérteni őt, a szövetkezet öntudatos dolgozóját.

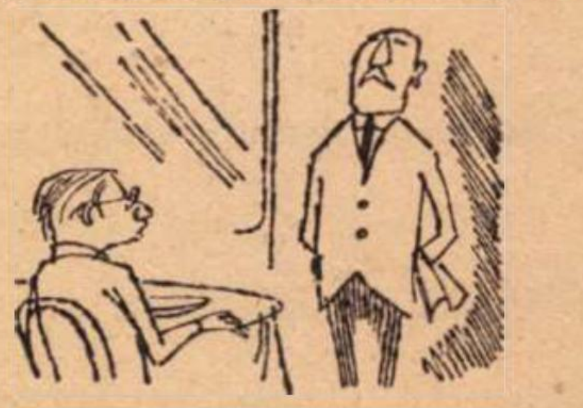
Most kezdtem csak elhinni, hogy valami újról van szó és az elutasítás megszégyenítő pillanatában, vérig visszasértett lelkem mélyén, megérlelődött bennem az elhatározás: mától kezdve öntudatos dolgozó *nem ad* borravalót.

Az öntudatot hirdető szózat azonban nem volt kőbe vésve, ami teljesen érthető, hiszen a tábla sem volt kőből és nem is volt maradandó. Sőt, hamar eltűnt a tábla is a falról, és én gyakran ott álltam tanácstalanul: adni vagy nem adni, ez itt a kérdés.

Tudtam ugyan, hogy mások éppenúgy osztogatják a borravalót, mint régen — csak suttyomban, és éppenúgy el is fogadják — csak nem köszönik meg. Majd a történelmi fejlődés során a dolognak ez a szemérmes tisztasága lekopott és a borravalót már nem is suttyomban adják, hanem egészen nyíltan, és meg is köszönik, hacsak éppen nem túlságosan kevéske...

Már régen felrémlett bennem a gyanú, hogy miért kapok én a tizenkettes menüben mindig mócsingot — és ezt meg is kérdeztem Józsi bácsitól, az öreg pincértől, mert már nem bírtam tovább a mellőzést, hiszen mindig nekem jutott a legkisebb és a legrágósabb falat.

— Minőséget a dolgozóknak — felelte enyhe gúnnyal az öreg és

minden maradt a régiben: továbbra is én kaptam a mócsingot, mások pedig a jobb falatokat. Ki tudja miért...?

Hosszú tusakodás után feladtam elvi álláspontomat: az egyik nap az asztalon felejtettem egy kerek forintost, majd minden nap egy másikat... és ettől kezdve nem volt többé okom a kicsinyes reklamációkra.

És így jártam a presszóban is, ahol mindig a rövidebb duplát húztam, amíg csak nem tettem a feketés blokk alá egy ötvenfillérest, vagy legalább két huszast, éppen úgy, mint azok, akik a hosszabb duplát kapták — ugyanabból a főzetből.

A megnövekedett közerkölcsöt hirdető tábla már régen nem volt ott a fodrászszövetkezet falán sem, és ezt nyugodtan célzásnak vehettem volna. A borbély- és fodrászipar derék mestere is mindent megpróbált, hiába: nem adtam borravalót. Pedig nyírt rendesen, vágott, mint a répát, rendetlenül, sőt arcmasszázs ürügyén kaptam egyszer tőle két akkora pofont, hogy az eget is bőgőnek néztem.

Nemrég frissenvasalt, illatosított, hófehér lepedővel tekert körül, ahogy ő mondja, „felterített": Vattát nyomkodott a gallérom köré, nehogy apróra nyesett hajam beszivárogjon a nyakamba. Habfehér kis arctörlőt adott. Előttem hajtogatta szét, hogy lássam, milyen új és milyen tiszta. És közben folyton beszélt. Minden átmenet nélkül kezdett a lényegbe. Igy:

— Tetszik tudni, elvileg nincs borravaló. Az öntudat jó dolog, de forintból él az ember.

Ugy látszik, elégtételt akart adni. A kasszához kísért, végigkefélte ruhámat, nehogy szemernyi hajszál is rajtam maradjon és befejezte az ünnepélyes felpucolást.

— Hatötven — szólt halkan és még halkabban hozzátette — már, mint hivatalosan...

Világos beszéd. Azt jelenti, lehet kettővel több... Fizettem, pontosan kettővel többet. Itt is átestem hát a tűzkeresztségen és most már végképp elfelejtettem az inzultust, ami egykoron a borravaló durva visszautasításával ért.

Mégsem tudok megnyugodni és százszor is felteszem a kérdést: Van nálunk borravaló, vagy nincs?

— Nincs — mondom önönmagamnak —, de ha nincs, miért van?

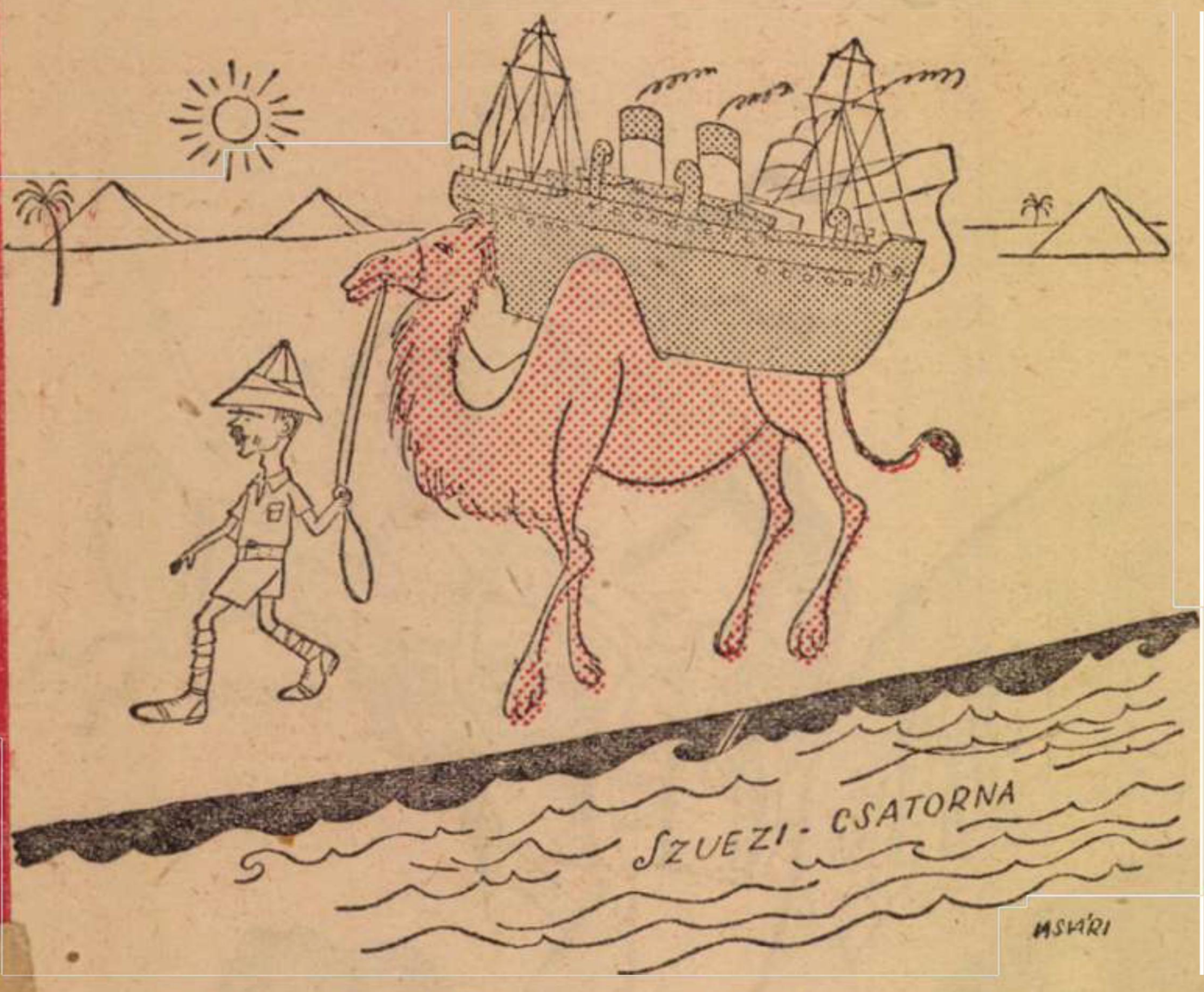
Másképp mondja ezt, aki a borravalót kapja:

— Van kérem borravaló, de ha van, miért nincs?

A csuda ismeri itt ki magát.

Földes György

RAVASZOK AZOK AZ ANGOLOK!

Eden: Juszt se veszem igénybe!...

Jogos félelem

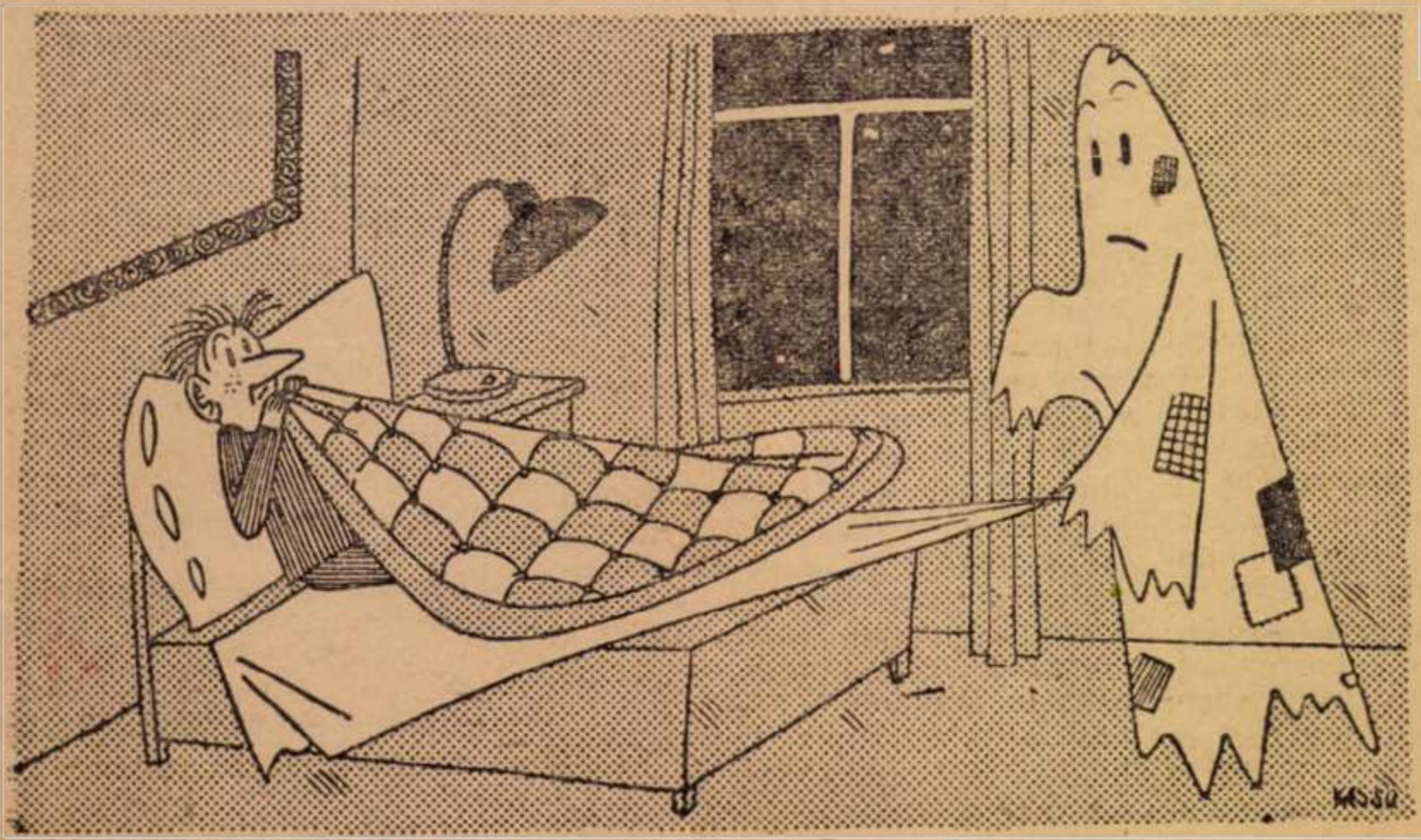

Nyuszika érdeklődik

— Bocsánat, hol tetszett venni a bátorságot?

Tizenkettőt üt az óra...

Kísértet: Ne ijedjen meg, csak új lepedőre van szükségem.

Ludas Matyi színpada

Vajda Albert:

Ha ez így megy tovább

(Történik 1960-ban.)

(*Szín:* Pesti polgár lakása.)

Polgár: (Ül és olvas).

Férfi, Nő: (Be.) Jónapot kívánunk. Ön Glofák Vilmos egyénileg dolgozó kiskereskedő?

Polgár: Én vagyok.

Férfi: A belügyminisztérium útlevélosztályától jöttünk.

Polgár: Kérem, itt valami tévedés lesz. Én nem kértem útlevelet.

Férfi: Éppen ezért vagyunk itt.

Nő: (írásokat néz) Ön két hét óta nem volt külföldön.

Férfi: Miért? Ha szabad feltennem ezt a kérdést uram, elvtársam, kartársam...

Nő. (gyorsan) Nem kívánt törlendő!

Férfi: Talán valami panasz volt az úton?

Polgár: Nem, semmi... nagyon jól éreztem magam.

Nő: Hát akkor? Miért nem kér útlevelet?

Polgár: Mert egyelőre nincs szándékomban utazni.

Nő: (rémülten) Jézusmária!

Férfi: Ezt nem mondhatta komolyan.

Polgár: De. Egészen komolyan mondtam.

Férfi: Rettenetes.

Polgár: Mi van abban rettenetes, hogy én most egy pár hónapig itthon akarok élni, Budapesten?

Férfi: Uram... ön ma a tizedik, aki ezt közli velünk.

Nő: Végünk van!

Férfi: Bezzeg, amikor hónapokig tartott, amíg megkapták az értesítést, hogy elutasították az útlevélkérelmet... akkor ezrével kértek útlevelet... Aztán... 1956-ban...

Nő: (álmodozva): Sűrű tömött sorokban jöttek az útlevélért az emberek...

Férfi: Minden nap túristahajó ment Bécsbe... Minden szakma külön hajót bérelt. Hajós nemzet voltunk.

Nő: Most meg... hetekig nem kér senki útlevelet.

Férfi: (kérő hangon) Utazzon el Prágába.

Nő: Különvonatot indítunk. Étkezőkocsi, hálókocsi, termeskocsi.

Férfi: Egész külön vonat, uram! Ön lesz az egyetlen utas.

Polgár: Nem utazom. Az utazás kényelmetlen, zötyögés, korom megy a szembe...

Férfi: Könyörgöm... ne legyen ilyen kegyetlen.

Férfi: Négy gyermek apja vagyok, uram, ha ez nem is látszik rajtam...

Férfi: Akkor... hová adjunk egy édes kis útlevelet?

Polgár: Mondtam már, hogy nem utazom!

Nő: (Tenyerébe temeti az arcát.)

Férfi (Hirtelen): Helyesen teszi!

Nő: (Meglepettem kapja fel a fejét.)

Polgár: Mi az? Előbb rábeszél, hogy utazzam... most meg helyesli, hogy nem utazom?

Férfi (Nagyon komolyan.) Nagyon helyeslem. Jobb... sokkal jobb, ha ön... (megnyomja a szavakat) nem utazik külföldre... (Nőhöz): Gyerünk, kartársnő! A viszontlátásra uram, elvtársam, kartársam...

Nő (Síri hangon): Nem kívánt törlendő!

Polgár: Várjon kérem... És... ha én most azt mondanám önnek, hogy... mégis utazom?

Férfi: (nyugodtan) Akkor azt mondanám... ön jó ember, meghatódott sorsunkon, de valóban nem akar utazni. És... (megnyomja a szavakat), ne is utazzék. A viszontlátásra! (Indul.)

Polgár: De igenis, utazom! Maga nem fog engem lebeszélni arról, hogy világot lássak.

Férfi: Az utazás kényelmetlen. Zsúfolt vagonok. Zötyögés, korom megy a szemébe.

Polgár: Az én szemem, én vállalom érte a felelősséget. Az a világ megszűnt, amikor a hivatal packázhatott az állampolgárokkal! (Kiabál.) Érti? Kérek útlevelet Prágába. Nekem, a feleségemnek, három gyereknek, az anyósomnak és a házfelügyelőmnek.

Férfi: Hát... kérem... ha semmiképpen sem beszélhetem le... (Nőhöz.) Kartársnő... adja ki az útleveleket...

Nő: (Aktatáskából előveszi az útleveleket, átnyújtja.) Tessék!

Polgár: (Kikapja a kezéből, belenéz, kirohan.)

Nő (Csodálkozva.): Ez... ez csoda!

Férfi: Nem csoda. Egy kis lélektan... Ha valami szabad, az rögtön nem olyan érdekes. Ha viszont, azt hiszi, hogy tilos, akkor azonnal kell neki...

Nő: Maga nagyon okos ember!

Férfi: Dehogy! Csak jól ismerem a pestieket!

Függöny.

MINDENFÉLE

Kis párbeszéd a humanizmusról:
— Hogyan támogathatod azt az ellenszenves X-et?
— Bocsánat, nem a rokonszenves, hanem a bajbajutott embereket kell támogatni.

★

A legjobban bevált bók sem abszolút érvényű. Egy ismerős asszony kérdésemre megmondta, hogy gyermeke ötéves. Amikor udvariasan kijelentettem, hogy a kicsike igazán nem néz ki annyinak, háromnak legföljebb, az anya egy cseppet sem látszott elégedettnek.

★

Hézagpótló hetilap indítására kérek engedélyt. Az új sajtótermék címe ez lenne: „Férfiak lapja."

★

Írói dilemma: bonyolult dolgokról egyszerűen írni, vagy egyszerű dolgokról bonyolultan írni?

F. L.

A növénykedvelő

Barbáridők

— Ki innen! A társbérlet az atomkorszak vívmánya lesz!

Paprikás oldal

Látogatás a SZEGEDI PAPRIKAFELDOLGOZÓ VÁLLALATNÁL

KÉTFÉLE SZEGEDI PAPRIKA VAN ÉDES ÉS ERŐS

AZ ÁTVÉTELNÉL MÉG A HANGULAT IS PAPRIKA

A MEOS

A PAPRIKA MALOMBAN
-NA ÖREGEM EZ AZTÁN LEPIPÁLT MINKET!

AZ ÉLŐ „PAPRIKÁS" CSIRKE
A SZOMSZÉD CSIRKÉK LOPJÁK A PAPRIKAMAGOT

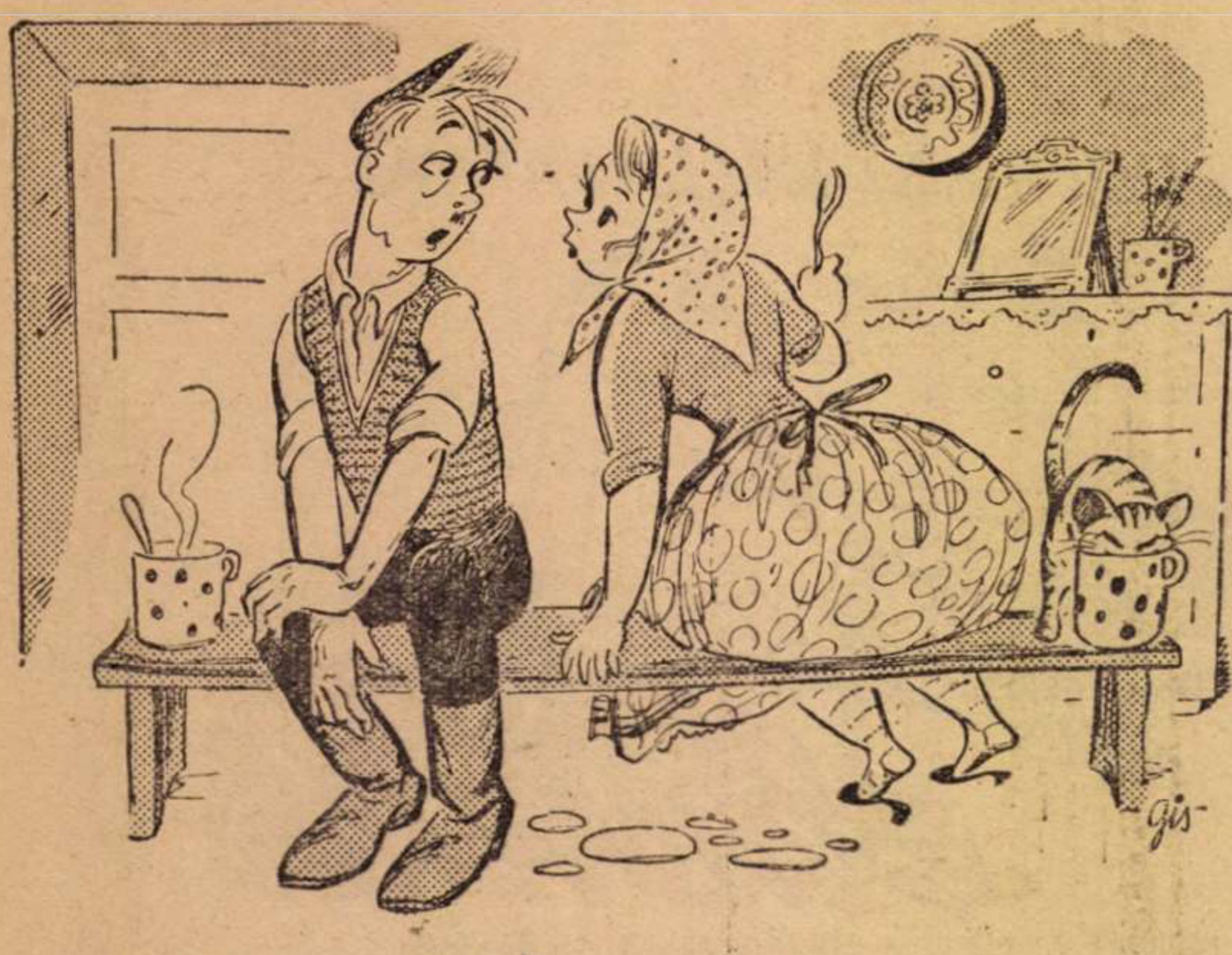
-KIKÉREM MAGAMNAK, HOGY KÉTELKEDJENEK A JELLEGEMBEN. ÉN NEMES PAPRIKA VAGYOK!

A MAGYAR PAPRIKA EGYETLEN ELLENFELE A SPANYOL PAPRIKA

JÓL ÁLL A PAPRIKAEXPORTUNK
-HOVÁ, HOVÁ SZOMSZÉDASSZONY?
-MEGYEK MONTEVIDEOBA MAGYAR PAPRIKÁT VENNI!

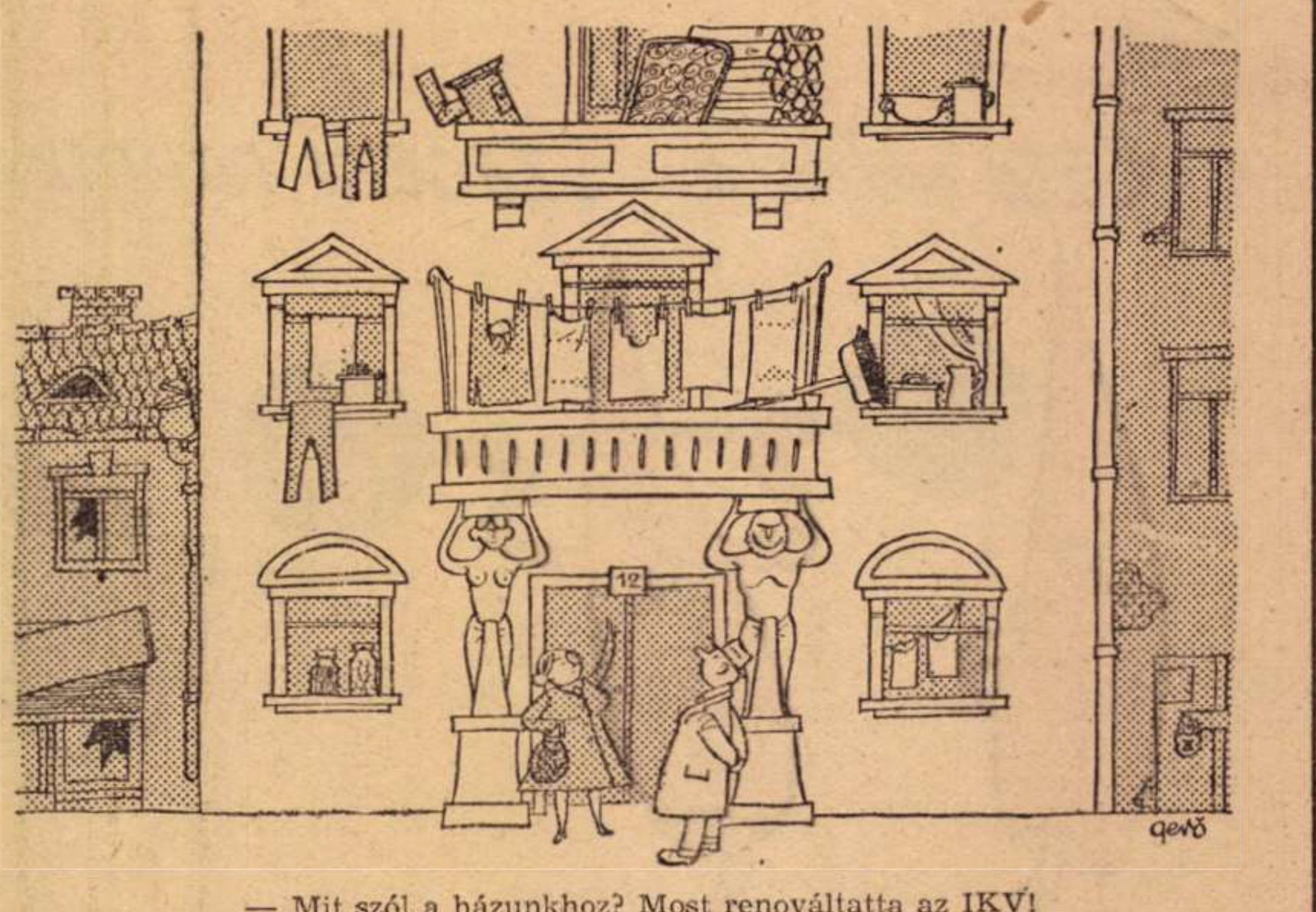
MI IS MEGKÓSTOLTUK AZ ERŐSPAPRIKÁT!...

A szövetkezeti demokrácia másik oldala

— Szeretsz, Jani?
— Nem tudom. Majd összehívjuk a közgyűlést, az eldönti.

Szép Budapestünk

— Mit szól a házunkhoz? Most renováltatta az IKV!
(Gerő Sándor rajza)

Külföldi szemle

CSATORNAÁTKELÉS SÍVEL

Az öreg La Manche-csatorna ilyet még nem látott, amióta Anglia a geológiai régmúltban gőgösen elvált az európai kontinenstől! Egy Alex Wozniak nevű dagenhami műszaki rajzoló vízisível óhajtotta megtenni a Calais és Dover közötti mintegy 35 kilométernyi tengeri utat. Nyolc kilométerig még csak ment valahogyan a dolog, de az erős hullámzás annyira kimerítette a vállalkozó kedvű fiatalembert, hogy elment minden válalkozó kedve és csónakba szállt. Ez sem minden sielővel fordul elő...

HA FÉRFI VAGY, LÉGY JÓILLATÚ...

Az Amerikai Kémiai Társaság statisztikája szerint a férfiak több parfőmöt használnak, mint a nők.

Egyesek szerint ennek az az oka, hogy az erősebb nem az erősebb illatot szereti.

PÁRIZSI HUMOR

A párizsi autóbuszokon az egyik építő vállalat alábbi hirdetése olvasható:

„A lakbér kidobott pénz, vásároljon egy házat!“

Egy tréfáskedvű párizsi az egyik hirdetés alá ezt írta:

„A tej ára kidobott pénz, vásároljon egy tehenet!“

VÁLTOZATOS OLVASÓJELEK

Egy francia kölcsönkönyvtár vezetője az őszi könyvtárrendezés során minden könyvet alaposan átvizsgált. E művelet során a következő ottfelejtett olvasójeleket találta: számos szerelmeslevél, egy válókereset legépelt példánya, különféle színű hajfürtök, rengeteg fénykép, kisebb-nagyobb bankjegyek, egy vékonyra vágott szelet szalonna, ceruzák, töltőtollak, virágszálak, zsebkendők, egy végrendelet és egy műfogsor. Az ember nem is hinné, hogy mi minden nem hiányzik az embereknek!

Gergely Miklós: Lírai krónika

MÉLYSZÁNTÁS

Ó, hogy szeretnék mélyen szántogatni,
Hat ökröt, vagy egy traktort hajtogatni!

Komolyan bólogatva nézni hátra,
Hogy csavarog a garázda barázda.

Elgondolkodva pipát tömögetni:
„Ide tavasszal passzió lesz vetni...“

„No, nézze hány sukk...“ — büszke képpel mérni
S az elnöktől egy pohár szilvát kérni.

Bókolni a brigádvezetőnőnek,
A burgonyáját dicsérgetni főleg.

Csak gyakorlásképp, néha káromkodni,
Este a Körben hatvanhatosozni.

Hatvanhatoson forinthuszat nyerni,
Cigarettát a dózniból pederni.

Tízkor meginni Szent János áldását,
Utána jóízűn fújni a kását.

És mocorogni édesdeden-resten
S álmodni, hogy e verset írom Pesten.

ŐSZI VERS A NÁTHÁS EMBERRŐL

Forgolódik, ágya búsan csikordul,
Könnye, miközben befordul-kifordul,
Kicsordul.

A priznictől már borsózik a háta,
Tudja, hogy ettől nem múlik a nátha,
De hátha.

Megizzad és a takarót lerúgja,
Vagy legalábbis a lábát kidugja,
Ha tudja.

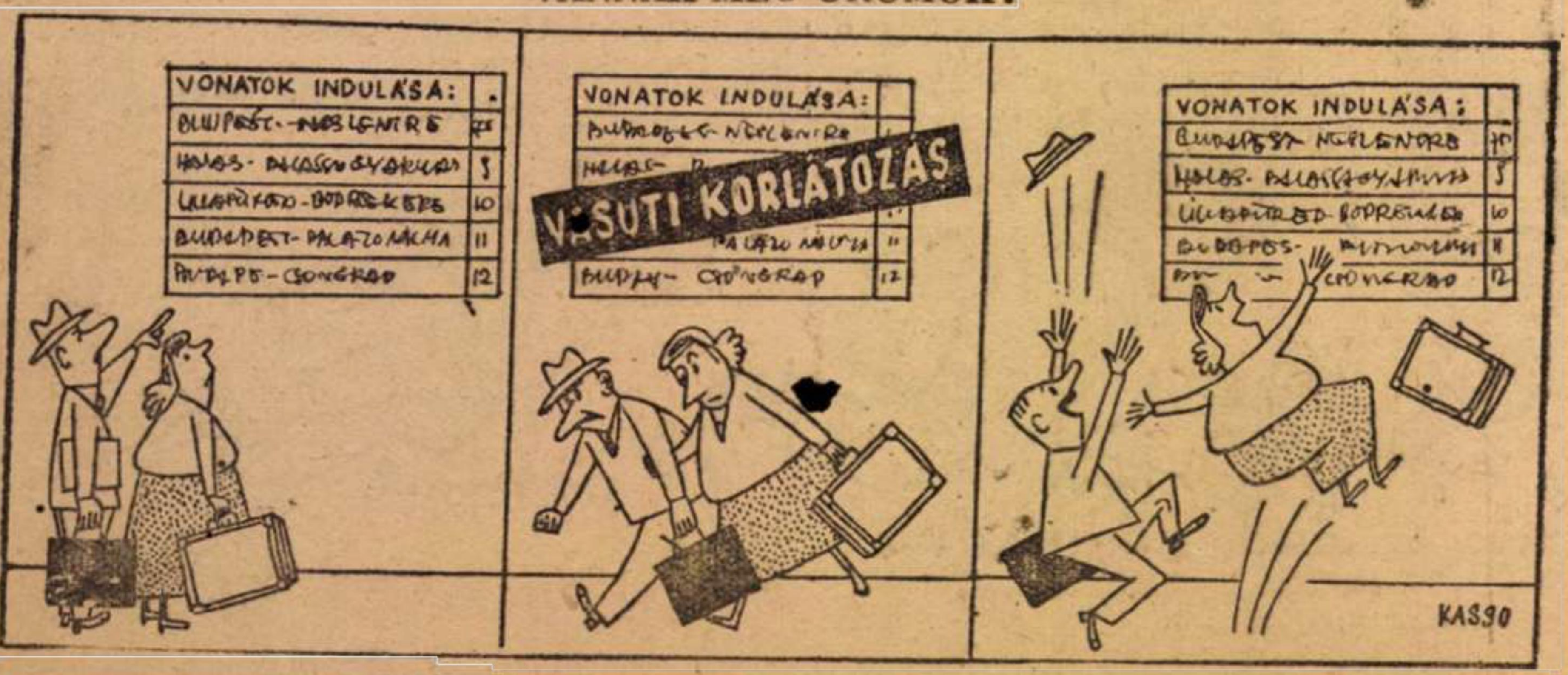
Mert hűségesen őrzi felesége,
Csupa hit, remény, szeretet és béke
A képe.

S amit mond, abba szívét beleadja:
„Látod, miért nem vigyáztál magadra,
Te mafla.“

MINŐSÉGI ELLENŐRZÉS

VANNAK MÉG ÖRÖMÖK!

— Ezzel az ócska, döcögős héttizessel megyünk?

— Puff!

— Ujra megy a héttizes! Hurrá! Fejlődik a magyar vasút!

Kulturfront

Elkotló ház ...

Délelőtt lekapattam magam kint a Duna partján a nappal, utána, hogy barátaimnak is legyen valami öröme a nyaralásomból, lekapattam magam a helybeli fényképésszel is. Aztán gyomrom sürgető ösztönzésére bekanyarodtam a villa kapuján, mely fölött ez az ijesztgető szövegű kis plétábla áll: A MAGYAR NÉPKÖZTÁRSASÁG IRODALMI ALAPJÁNAK ALKOTÓHÁZA.

Mindig megrémisztett ez a tábla. Arra figyelmeztetett, hogy míg bent a kényelmes szobákban új művek születnek, ihlettől hevített alkotólázban, addig én még egy sort sem írtam, felelőtlenül elcsavargom az időt... Mindenesetre a táblához illően gondterhesen ráncoltam a homlokom, és olyan lelkiismeretfurdalással csúsztattam tovább a lábam a kavicson, mint az a kotló, amelyik leszállva a tojásról az illendőnél hosszabb ideig kalandozott el a fűben.

Az enyémhez hasonló kis szobákban kattognak az írógépek. Kat.. kat... kot... kot... alkot...

Gondolatban számra ütök az illetlen asszociációért, lábújjhegyen behúzódom a szobámba, de nem tudom elüldözni szemeim elől a villakapu tábláját, amely annyiszor megijesztett, s amelyen most kitöltöm itt a szoba magányában alacsony bosszúmat... Elkotló-ház...

Akkor veszem észre, hogy hangosan és tiszteletlenül vihogok, amikor két erélyes koppanás után, gyanakvó képpel ott áll az ajtókeretben Vaj Ákos. Leveti magát hanyatt az ágyamra. Szót se szól. Nézi a plafont elkotló lázban égő karikás szemekkel. Várja, hogy faggassam, a „Kelenföldtől a Körtérig" című nagy, kalandos regénytrilógiájának új részletei felől. De néma vagyok, mint a csuka. Sőt, egy Ludas Matyit dobok a hasára. Úgy néz rám, mintha leköptem volna.

— Ezt olvasod!... Ezeket a körúti szellemeskedéseket?!... Dehát ez kell... Ezt olvassák!... Kell-e az írás, az igazi ÍRÁS, amit az ember a lelkéből szakít?!... Kinek... minek?... Neked se kell!!

— Ne izélj már Ákos, hát hogyne kellene!... Hol tartasz?

— Ötven oldal, gépelve kb. nyolcvan. Nyolcvan oldal. Dehát érdekel ez téged? Egy tehetségtelen bolond firkálmánnyal. Egy irományiás hülye zagyvasággal.

— Na... ne.

— Ne tiltakozz! Látom a szemedből, hogy tehetségtelen dilettánsnak tartasz. Csak nem mondod a pofámba, mert gyengéd lélek vagy... Bánt ez engem nagyon. Ha te csak egyszer megmondanád, én boldogan lennék öngyilkos, mert tudnám, hogy nincs rendeltetésem ezen a vacak golyón. Legalább tőled kapnék őszinteséget. De te se! Hagyod, hogy írjak és majd a szemembe röhögjön a lektor!

— De komolyan, ne izélj már Ákos. Te már rég nem leszel, de neved fönnmarad. A gránitnál is időtállóbb anyag őrzi: az emberek, jövendő nemzedékek hálás szíve, lelke. Az anyák könnyezve adják majd gyerekeik kezébe a könyvet, melynek címlapján aranyszínnel, de határozott betűkkel ez áll: „Kelenföldtől a Körtérig" — írta Vaj Ákos!

— Gondolod?

— Tudom!!! Biztos, mint a halál!

— De nem is ismered a művemet.

— Én??... Én öregem!!!... Felolvastad tegnapelőtt az első tíz sort.

— Felolvasom a többit is. Jó?

— Nemnemnem... nem! Öregem az a tíz sor, mint cseppben a tenger. Ennyi is elég. Akinek van szeme, aki nem vaklelkű, akinek van füle, szíve, keze, lába, az ebből is megszagolja komám. Megszimatolja, hogy... mikor is van Kossuth-díj osztás?

— Március tizenötödikén.

— Hát az idei sajnos már megvolt. De jövőre komám! Jövőre! Szorítunk mi még kezet a kupolacsarnokban!

— De neeeem!... én egy tehetségtelen ökör vagyok. Én tudom, hogy akkor tennék igazi szolgálatot az irodalomnak, ha letenném a tollat. Direkt nyűg vagyok az államnak, a nép nyakán csak kolonc vagyok itt az alkotóházban is. Szégyen, hogy élek! Minek élek!... Oh, mondd minek élek?!... Lőjj agyon! Ugyan! Agyam sincs! Szúrj szíven!... Az sincs!... Csak úgy egyszerűen rúgj ki, rúgj ki, mint egy téeszről téeszre vándorló undok képügynököt!

— De Ákos! Megőrültél?!... Nézd én nem mondom, hogy nincs azon a regényen még itt-ott némi javítanivaló, hiszen a gyémántot is köszörülik, mielőtt koronákat ékesítenek vele. Lehetne mondjuk ott a második mondatban a „lecsukló" nap helyett „lenyugvót" írni... de ez csak részletkérdés.

— Mit?!... he-he-he... — kiabált lángvörös arccal — lenyugvóóóó... úgy mondod?

Fölugrott. Mélységes gúnnyal, megvetéssel csordult a hangja.

— Végre megismertelek! Azt hiszed, meg tudsz semmisíteni? Mind ilyenek vagytok! Ki akarjátok lúgozni az egyéniségemet. Lenyugvó?!... he-he-he!

Mielőtt rámcsapta volna az ajtót, dühtől rekedten visszakiáltott:

— Irigy kutya!!!

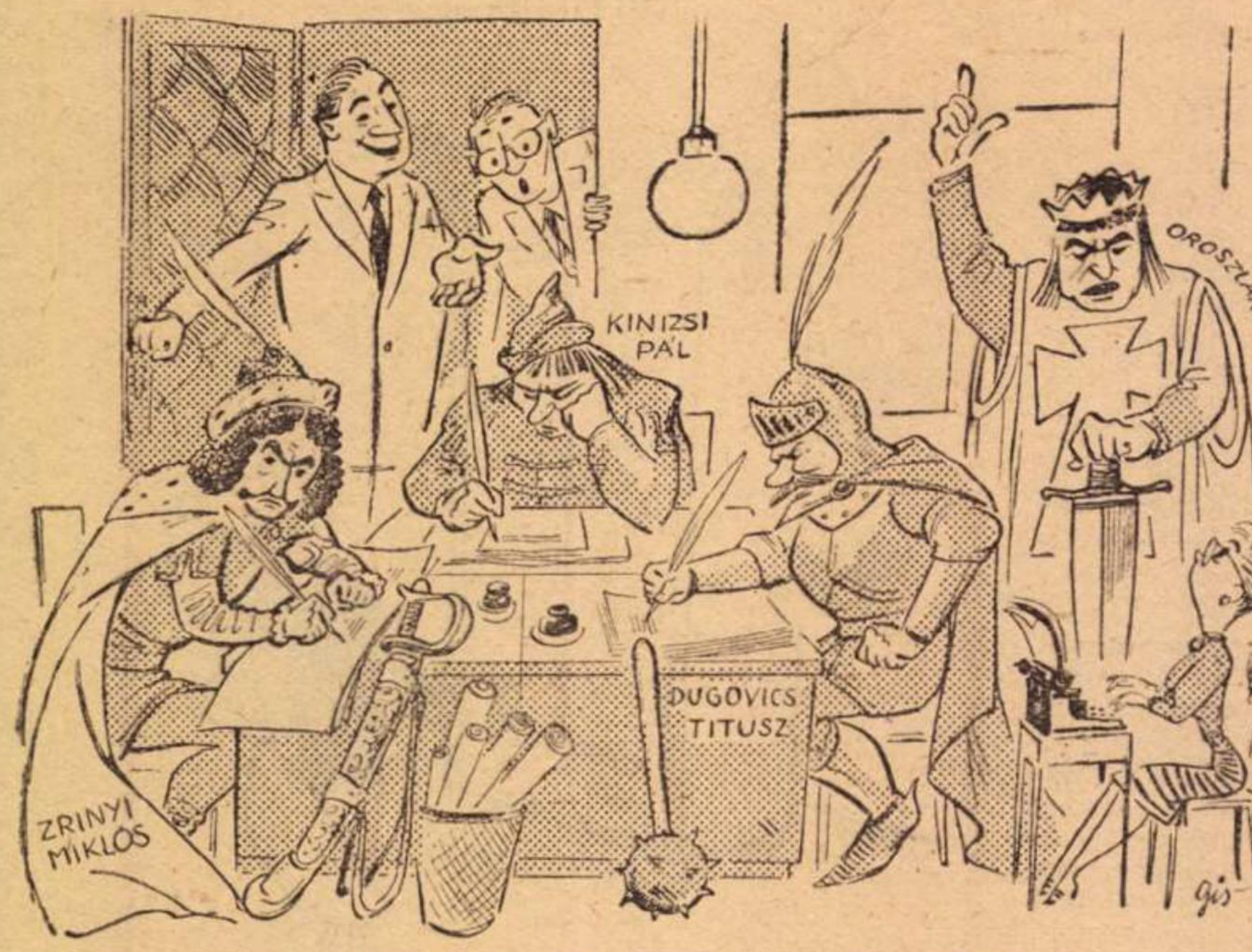
Kovalik Károly

KIS BETŰ, NAGY BETŰ

— Végre egy Mamcserov film! De ki lehet az a Karinthy?

EGY SZERKESZTŐ, AKI MEGÉRTI AZ IDŐK SZAVÁT

— Látja, mi már szerződtettünk néhány bátor embert...

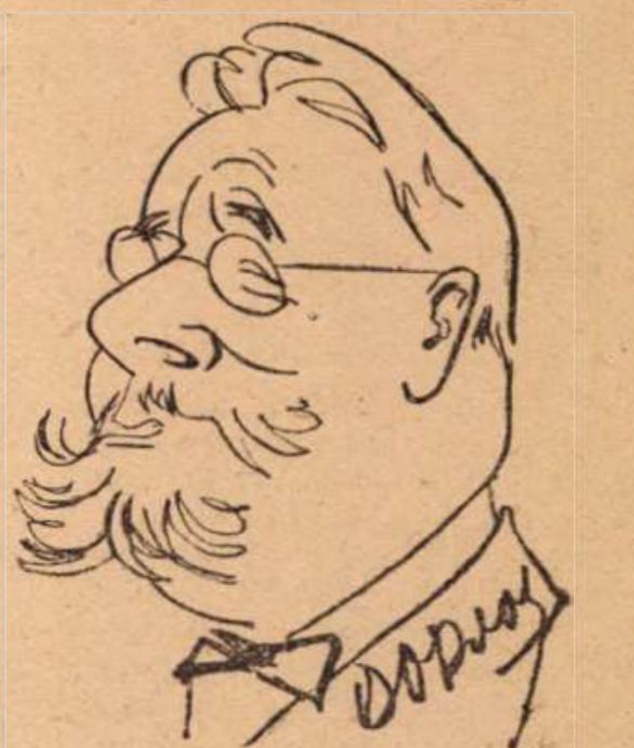
Meditáció

— Nem licitáltam túl?

Hárman

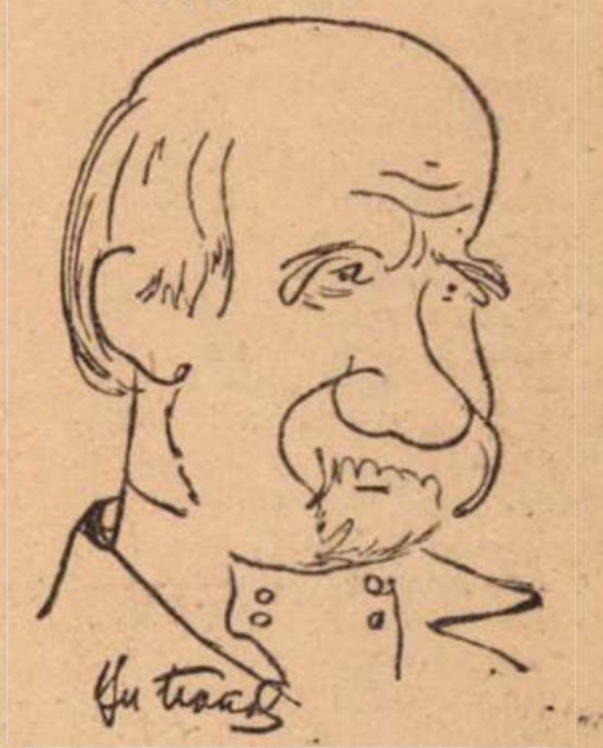
a Moszkvai Színház Budapesten szereplő művészei közül

Orlov

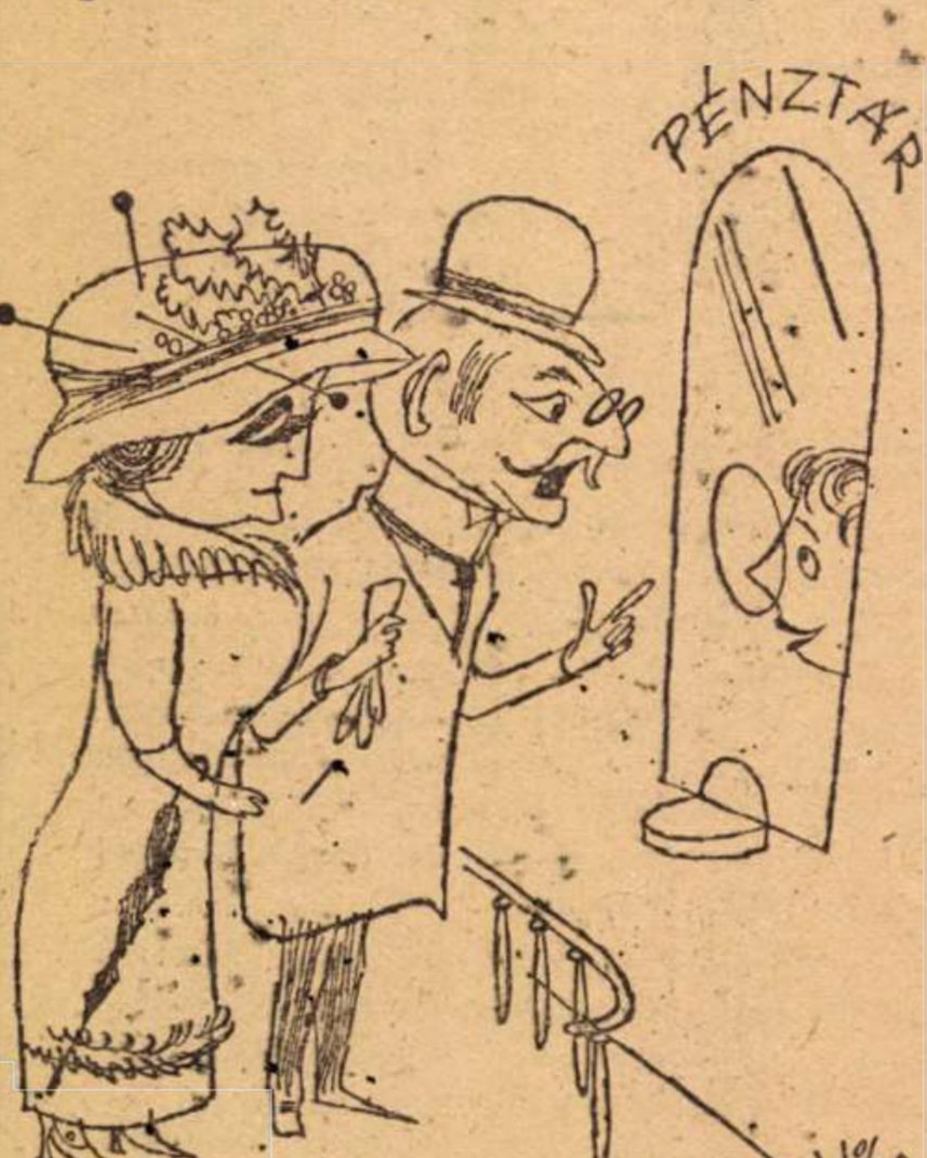
Sztyepanova

Popov

(Edma rajzai)

Régi filmeket játszó mozi lesz Pesten

— Kérek két jegyet a Max Linder filmhez...

A nagy sajtósiker

Ujságárus: Bocsánat, nincs véletlenül egy előző Hétfői Hírlapja?

Molnár-anekdóták

(A Petőfi Színház most újította fel Molnár Ferenc Olympia című színdarabját Bánky Zsuzsával a címszerepben. Ebből az alkalomból közlünk néhány — főképpen színházi tárgyú — Molnár-anekdótát Stella Adorján gyűjteményéből.)

HOGY MEGY A SZINHÁZ?

Immár klasszikus Molnár-megállapítás:

— Abból lehet legjobban tudni, hogy a darab siker-e, vagy bukás, hogy ki kézimunkázik, a súgónő vagy a pénztárosnő?

A magyarázat:

— Ha a darab megbukott, a pénztárosnő kézimunkázik: nincs más dolga. Ha a darabnak sikere van, sokáig játsszák, a színészek tudják a szerepüket, a súgónőnek van ideje kézimunkázni.

MENNYI LEGYEN A TANTIÈM

Hevesen vitázott a régi Vígszínház igazgatójával, hány százalék legyen a tantiém. A direktor csak nyolc százalékot akart adni a bruttó bevételből, a szerző tíz százalékot követelt. Röpködtek az érvek. Molnár egyszer csak így szólt:

— Tudod mit, ne fizess nekem, csak hat százalékot! De ezután ne te számold el nekem a bevételt, hanem én számolom el neked.

MOLIÉRE HÁZÁBAN

Molnár nem szeretett színházba járni. Ritkán nézett meg bármilyen sikeres színdarabot is. Darvas Lili egyszer Párizsban mégis elcipelte a Comédie Francaise-ba vasárnap délután. Egy Racine és két Moliére-darabot játszottak, kettőkor kezdték az előadást és fél hétkor fejezték be. Molnár — maga vallotta be — ifjú neje oldalán végigaludta a rendkívül hosszú előadást. Gyűrötten, hunyorgatva ébredt, amikor végleg összecsapódott a függöny.

— Nos, hogy tetszett? — kérdezte a lelkes Darvas Lili.

— Nagyon tetszett — válaszolta Molnár ásítva —, de az a véleményem, hogy ha az ember francia klasszikusokhoz megy, ne sajnáljon hálójegyet váltani.

VOJNICH-DÍJ

A huszas években általános felháborodást keltett a színházi világban, hogy egy nagysikerű és szellemes Molnár-darabbal szemben Pekár Gyulának, a kurzus kedvelt írójának, az ismert jobboldali politikusnak ítélték oda a legnagyobb színházi jutalmat, a Vojnich-díjat egy bukott darabjáért. A Művészklubban Molnár maga is erősen kifakadt a nevetséges ítélet ellen. Jóbarátja, Nagy Endre a legnagyobb meglepetésre megvédte a döntést.

— Igazuk van az akadémiai bölcseknek. Pekár jobban megérdemelte a díjat, mint te!

— Megőrültél?

— Sokkal jobban megérdemelte! Próbálj meg te egyszer a Pekár tehetségével színdarabot írni!

LEVÉLTÖREDÉK

Molnár Ferenc a New York-i Plaza Hotelben 1946-ban kapta az első súlyos, majdnem végzetes szívrohamát. Titkárnője, Barta Vanda eszméletlen állapotban találta a szobájában. Hosszú hetek gondos ápolása adta vissza — még néhány esztendőre — az életnek. Felgyógyulása után ezt írta egy budapesti jóbarátjának:

„.....az Úr magához szólított, de én nem mentem..."

Le a bürokráciával!

Jobb, mint a sóhivatal

Régente a bonyolult ügyekben eredménytelenül futkosó, vagy igazukat kereső embereket, ha már minden kötél szakadt, jó humorú ismerőseik a sóhivatalhoz irányították.

Nagyot fordult a világ, ma már nem lehet senkit a sóhivatalba küldeni. A sóhivatal még mint szájhagyomány is kikopott a divatból. Kutatni kellett tehát miként lehet úgy intézni valamit, hogy azt ne intézzék, vagy úgy segíteni valakin, hogy ne segítsenek, és mindezt

természetesen sóhivatalba-küldés nélkül.

Dr. Székely Gyulának 1949 nyarán egy fillér kártalanítás nélkül igénybe vették 438 négyszögöles balatonfűzfői gyümölcsösét. Azóta is szakadatlanul járja a hatóságokat. A veszprémi Földhivatalnál kezdte, a Balatonfüredi Járási Tanácsnál folytatta. Ez év szeptemberében személyesen járt el a Földművelésügyi Minisztériumban, ahonnan a Város- és Községgazdálkodási Minisztériumhoz utasították, onnan pedig illetékességből visszaküldték a Földművelésügyi Minisztériumhoz. Dr. Székely Gyula újra a VKGM-hez és az FM-hez fordult. Most egyszerre küldte el mindkét helyre orvoslást sürgető levelét. Mindkét szerv a Veszprém megyei Tanács mezőgazdasági osztályára továbbította panaszát elintézés végett. Orvoslás helyett azonban Veszprémből értesítést kapott: ők sem illetékesek, hanem a minisztérium. Így küldözgetik ide-oda dr. Székelyt anélkül, hogy egyszer is a sóhivatalba küldenék.

A másik ügy: A táplánypusztai iskola igazgató-tanítója levelet írt szerkesztőségünkbe. „... Rettegünk a téltől, mert a tetőnkön majd négyzetméteres hiányok vannak, az egyik kéményünk félig ledőlt, a folyosóról az összes ablakszárnyak hiányoznak...” — írja levelében. Nem akad vállalkozó, aki tatarozza az iskolát. A legkülönbözőbb kifogásokkal utasítják vissza a munkát: munkaerőhiány, anyaghiány, kisösszegű a rendelés...

Szerkesztőségünk az iskola legfelsőbb szervéhez, az Oktatásügyi Minisztériumhoz küldte a panaszt. Az Oktatásügyi Minisztérium az Építésügyi Minisztériumhoz küldte, onnan újra visszakerült az Oktatásügyi Minisztériumba. Végül is az Oktatásügyi Minisztérium válaszolt. Így:

„A Ludas Matyi szerkesztőségéhez írt és onnan kivizsgálás végett megküldött panaszlevele alapján az Építésügyi Minisztériumhoz fordultam a magánkisiparossal történt kivitelezés engedélyezése érdekében.

Az Építésügyi Minisztérium 1032/1956. számú átiratában közölte, hogy a kiviteli összeg magas volta miatt kisiparossal történő elvégzését nem engedélyezi.”

Dr. Tóth Andor s. k.
csoportvezető.”

Lám, mennyivel jobb ez is, mint a sóhivatal?

Mert dr. Székely Gyulán és a táplánypusztai iskola sorsán ugyan nem segítettek semmit, de mégis „foglalkoztak” az üggyel.

Dr. Székely hét év óta vár az igazságos döntésre. Időközben ugyan ötven éves lett, de van remény arra, hogy egyszer eldől: ki az illetékes. Bízik benne, hogy megéri, mert családja bővelkedik hosszúéletű ősökben...

És Major László, a táplánypusztai iskola igazgató-tanítójának sem kell nyugtalankodnia. Az illetékesek foglalkoztak az üggyel. Megtudhatta a levélből még azt is, amire ő nem volt kíváncsi: kisiparossal nem javíttathatják ki az iskolát. Hogy kivel javíttathatják? Erre nem kapott választ...

B. T.

Új gyógymód az SZTK-ban

Nem olyan egyszerű dolog betegnek lenni. Nem azért, mert a betegség önmagában kellemetlen dolog, hanem a kezelés miatt, mert az még sokkal kellemetlenebb. Ezt bizonyítja Nagy József (Bp., VI., Majakovszkij utca 70.) esete is.

Nagy József egyik nap megjelent a Csengery utcai SZTK-rendelőben és elpanaszolta betegségét. Készségesen megvizsgálták, majd még készségesebben azt mondták neki, hogy menjen el a Bródy Sándor utcai vízgyógyintézetbe, ott majd meggyógyítják. Még azt is megmagyarázták neki, hogy merre menjen.

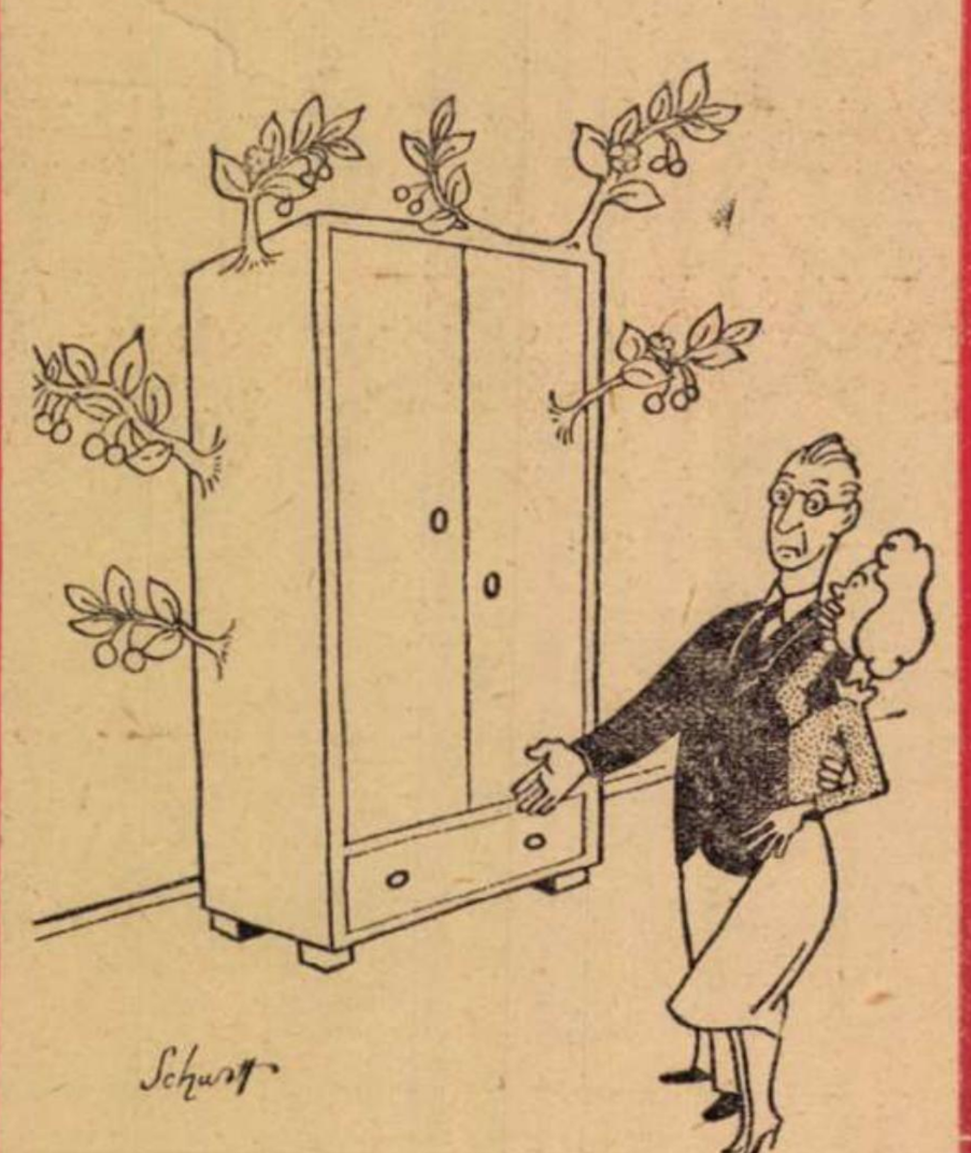
A vízgyógyintézetben ugyancsak készségesen megvizsgálták, majd a vizsgálat után azt mondották neki, hogy menjen vissza a Csengery utcába a röntgenfelvételért. A röntgenfelvétel után egy készséges vérvizsgálat következett, a változatosság kedvéért a Trefort utcai rendelőben. S mivel még mindig nem gyógyult meg a beteg, innen szakkezelésre küldték

a Péterfy Sándor utcai rendelőbe...

Úgy látszik, az SZTK új gyógymóddal, a sétáltatással kísérletezik. Egy kis séta ide, egy kis séta oda és vagy meggyógyul a beteg, vagy megúnja a sétát. Véleményünk szerint a sétálásos gyógymód nem fog eredményre vezetni.

MEGLEPETÉS

— Viszont biztos, hogy valódi cseresznyefa...

Kettő a sok közül

Számtalan esetben megbíráltuk már a sütőipar hanyag munkáját és számtalan választ kaptunk a sütőipartól, amelyekben megköszönték a bírálatot és — szokás szerint — ígéretet is tettek a hibák kijavítására. Az alábbi két levél viszont azt bizonyítja, hogy a hibákat a sütőipar nem képes leküzdeni.

1. TÜKER-KENYÉR

A mellékelt fadarabkákon ne csodálkozz Matyikám, mert azokat én már

eléggé megcsodáltam. Ezt a két, jobb sorsra érdemes fadarabot a XVIII—XIX. kerületi Sütőipari Vállalat 1801. számú (Vörösmarty u. 1.) telepe juttatta el hozzám álcázott formában: kenyérbe sütve. Nem mondom, így télvíz előtt jól jön egy kis soronkívüli tüzelő, bár én szerencsésebbnek tartanám, ha azt a TÜKER és nem a sütőipar szállítaná.

Szalay Bálintné
XVIII., Kassai u. 77.

2. FURCSA ÚJITÁS

Örömmel értesítem a t. Szerkesztőséget, hogy a XIV—XVI. kerületi Sütőipari Vállalat és a Dohányjövedék egyesült. Ezt azért állítom ilyen makacsul, mert a fent említett pékség kenyerében, amelyet a házi büfénkben vásároltam, egy tömetre való pipadohányt találtam. Én, sajnos, nem pipázom, azért fel sem tudom mérni ennek az újításnak a jelentőségét. De el tudom képzelni, hogy milyen kitörő örömmel fogadják majd ezt a hírt a pipázók, hiszen a mindennapi kenyerükkel egysütetben megkapják az egy pipára való dohányt is.

Maróti Jánosné
Posta Közp. Járműtelep
XIV., Egressy út 35—51.

Az állhatatos nagypapa

Nagyon szeretem a „Madarász“ című operettet, és örültem, amikor a veszprémi Hangszer Boltban megtaláltam ezt a lemezt. Hazaérve mindjárt le is játszottam a „Nagyapám még ifjú volt“ című dalt. Nagypál László énekelt, Bródi Tamás vezényelte a zenekart: nagy élvezet volt. Ezután lejátszottam a lemez másik oldalát, amelynek címkéjén ez állt: „Kicsikém, ne tétovázz. A Frasquita című operettből. Énekli Nagypál László, vezényli: Bródi Tamás.“

A „Kicsikém, ne tétovázz...“ azonban nemcsak hogy nagyon hasonlított a „Nagyapám még ifjú volt...“ című számhoz, hanem pontosan ugyanaz volt. A gyár mind a két számot ugyanarra a lemezre vette fel.

Ez már egy kicsit sok a nagypapából, aki olyan ifjú akar maradni, hogy nem elég neki egy lemeznyi ifjúság, hanem átmegy a másikra és a „Kicsikém, ne tétovázz...“ helyett is szerepel. Lehet, hogy a nagypapa úgy megfiatalodott, hogy „tétovázás nélkül“ akar szerelmet vallani.

Ha már ugyanazt a lemezt veszik fel mind a két oldalra, akkor tegyenek rá megfelelő felírást, mert ez így nincs rendben. Lehet, hogy még sok ilyen lemez van forgalomban, sürgősen vonják ki a forgalomból, vagy adják el féláron!

Koi Lászlóné,
Veszprém-Külső

Kigyúlt, vagy kihúnyt a fény Vásárosfaluban?

Május 27-én nagy öröm érte községünk lakóit. Bevezették és átadták a villanyt: kigyúlt a fény a faluban. Ezen a napon lelkes ünnepség volt a mi községünkben, a lányok csasztuskát is énekeltek arról, hogy már világos a falu minden utcája. A dal refrénje ez volt:

„Manci, Böske Sára, ha babáját várja,
Nem megy az utcára, este az utcára,
Mert mindenki látja.”

Két hónappal később szomorúan tapasztaltuk, hogy a villanyvilágításból csak bemutatót tartottak, mert az egész községben most már mindössze egy-két villanykörte ég. A falu gyakran egészen elsötétedik, mert néha még ezt az egy-két körtét is elfelejtik meggyújtani.

Mindenkit megkérdeztünk, aki illetékes, hogy mi történt, miért lett ismét sötét Vásárosfalu, de senki sem tud választ adni: egyszerűen azt válaszolják, hogy „nem ránk tartozik”.

Miért adták a villanyt, ha újra elvették? Alig gyulladt ki, máris kihúnyt. Világosságot kellene deríteni arra, hogy kinek a hibájából nincs világosság?

Tompa Éva
Vásárosfalu

Tokiói idő a XIII. kerületben

A Szent István parkban, a Csanádi utca végén négyes villanyóra van. Ezt nemrégiben állították fel, de azóta csak ritkán jár jól. A járókelők azonban jól járnak, mert Budapesten is megtudhatják, hogy mennyi az idő Tokióban. Hetek óta ugyanis ezt az időt mutatja a vasoszlopon nyugvó, négy „pontos időt“ jelző óra.

Munkaruhát kérünk!

A Szegedi Kéziszerszámgyár szerszámműhelyének dolgozói szeretnék, ha régi kérelmük meghallgatásra találna.

A gyár fizikai dolgozói közül csak mi nem kapunk munkaruhát. A vállalatvezetőség, a Kohó- és Gépipari Minisztérium, sőt még a szakszervezet szerint sem jár nekünk munkaruha.

Szeretnénk azonban, ha már végre figyelembe vennék, hogy mi szerszámlakatosok nem fehér köpenyben és nyakkendővel dolgozunk, hanem néha nyakig olajosan. (Győződjenek meg róla!)

Ezért úgy véljük, hogy a munkaruha a paragrafusok ellenére is jár nekünk.

A szerszámműhely dolgozói
(8 aláírás)

És mi mégis barátságos arcot vágtunk

Örömtől repesve szeretném világgá kürtölni, hogy noha falucskánk az ország legeldugottabb zugában bújik meg, egyes vállalatok mégis gondolnak községünk kulturális fellendítésére. Ezt a következő eset bizonyítja:

Május 9-én a Fototechnikai Laboratórium Vállalat (Bp., XIX., Gábor Áron u. 29.) két megbízottja fényképfelvételeket készített általános iskolánk és óvodánk növendékeiről. A felvételkor tízforintos darabárat hirdettek. Az összeget a fénykép kézhezvételekor kell fizetni.

Június 2-án a várva várt fényképek meg is érkeztek, de most már 22 forintot kértek darabjáért. Persze, hogy sokan nem vették át. A visszamaradt képeket június 17-én már 33 százalékos árleszállítással, azaz: 15 forintért kínálgatta a vállalat egyik kiküldöttje.

Néhány szülő, többek között sajnos én is, újból megrendeltük a képeket levelezőlap nagyságban. A vételárat előre kifizettük, 8 darabért 80 forintot. A vállalat megbízottja fogadkozott, hogy a kért képek két héten belül, azaz: július 1-ére a kezeink között lesznek.

A folytatást eltalálta a kedves olvasó: a képeket nem kaptuk meg! Ezért augusztus elejével egy érdeklődő levelet menesztettünk a vállalathoz, és erre mind a mai napig nem kaptunk választ.

Eddig a történet. Most már csak arra lennénk kíváncsiak, hogy tőlem és a többi szülőtől felvett 80 forintot, vagy pedig a fényképeket megkapjuk-e valaha? Nem táplálunk vérmes reményeket, de azért szeretnénk, Ludas Matyi, ha legalább neked sikerülne a kámforrá vált fényképész-ügynökök — előhívása és fixálása.

Kiss András és a többi megrendelő
Kántorjánosi

Ludas Matyi elintézte...

Papp Sándorné (Fülöpszállás, Rákóczi u. 33.) tévedésből elkobzott élelmiszerének árát megtérítették.

★

Bittó Gyula (Budapest, XX. Szabadság u. 70.) elmaradt teljesítménybérét a szentendrei gépállomás kifizette.

★

Lukács Imre (Vasvár) hosszú ideig eredménytelenül kért villanyóráját. Most felszerelték.

Körültekintő ember

— Szeretnénk a gyárunkra ráhúzni még egy emeletet...
— Sajnos, városszépítési szempontból nem adhatjuk meg az engedélyt!

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk. VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII. ker. Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. **Előfizetés:** a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál. Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850 Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6 — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 414 000.**